

Voor de kleuters

Ad-je vangt een vo-gel-tje

door NEL VEERMAN

Vlak bij het huis waar Ad-je nu woont, woont een man die dui-ven heeft. Wel twin-tig of nog meer mooi-e grij-ze dui-ven. Post-dui-ven zijn het, zegt va-der.

El-ke mor-ge-n voor dat de kin-de-ren naar school gaan zet de man het luik-je van het schuur-tje o-pen. Eén voor één ko-men de dui-ven er dan uit. Ze klap-pe-ren e-ven met hun wie-ken en rrrt... daar vlie-gen ze heen. Niet ver weg, o nee! Eerst gaan ze op de goot en op de nok van het dak zit-ten. Net-jes op het dak van hun ei-gen baas. Daar wacht-ten ze op el-kaar. En als ze er al-le-maal zijn, vlie-gen ze op-eens al-le-maal te-ge-lijk weg. Waar-heen? Ad-je weet het niet. Hij staat met zijn hoofd in zijn nek naar de lucht te kij-ken. De dui-ven heb-ben een gro-te boog ge-maakt. Kijk nu ko-men ze naar hem toe. Zzzzzt, gaat het, als ze o-ver hem heen vlie-gen. Wat een mooi, zacht ge-luid is dat. Kijk, daar draai-en de dui-ven al weer. Zou-den ze te-rug ko-men?

„Ad-je, kom je je bo-ter-ham e-ten?” roept moe-der. „De dui-ven gaan ook e-ten.”

„Waar gaan ze e-ten?” vraagt Ad-je.

„Ik denk van er-gens op het land,” zegt moe-der.

„Ze gaan zoe-ken of er nog er-gens zaad-jes voor hen zijn te vin-den. Maar om twaalf uur moe-ten ze weer thuis zijn.”

Dat weet Ad-je ook wel. Als de kin-de-ren uit school ko-men moe-ten de dui-ven weer naar huis. Eerst gaan ze dan net-jes op het dak van de school zit-ten. Dat kan Ad-je zien uit de ka-mer of uit de tuin. Als de school uit-gaat, zit-ten ze stil en def-tig al-le weg-dra-ven-de kin-de-ren na te kij-ken. Nu zal het niet lang meer du-ren.

Kijk, daar komt de baas al aan. Hij kijkt naar het dak van de school en dan be-gint hij te flui-ten.

Tu-re-lu-re-lu-re-lu-re-luur. De dui-ven draai-en met hun kop.

„Kom”, roept de baas en dan fluit

hij weer. Hij fluit heel lang en heel mooi. En ja, ook heel vrien-de-lijk. Dan roept hij nog eens: kom. Hij zwaait met zijn arm. En in-eens vlie-gen al-le dui-ven te-ge-lijk op. Re-gel-recht naar het dak van hun baas.

Daar zit-ten ze nu net-jes in vier rij-en bo-ven el-kaar. En ze kij-ken hun baas aan net als de kin-de-ren op school hun mees-ter. Of ze zeg-gen wil-len: Wat moe-ten we nu doen? Zegt u het maar.

„Kom”, roept de baas weer. „Kom, al-la.” Hij zwaait met zijn arm. „Al-la dan.”

Zul-len we het doen, den-ken de dui-ven. En ja hoor, daar vlie-gen er een paar naar het schuur-tje aan de o-ver-kant. Met heen en weer slaan-de vleu-gels ko-men ze op de plank-jes van het hok te-recht. Dan stap-pen ze net-jes naar bin-nen.

„Kom”, roept de baas weer. En weer vlie-gen er een paar o-ver.

Zo gaat het door tot ze al-le-maal bin-nen zijn. Dan schuift de baas een plank-je voor de ga-ten van het hok. En hij gaat schoon wa-ter ha-len om de dui-ven te la-ten drin-ken.

Ad-je zou ook wel dui-ven in zijn schuur-tje wil-len heb-ben. Maar de dui-ven luis-te-ren niet naar hem, ze luis-te-ren al-leen naar hun ei-gen baas.

„Pro-beer maar eens een an-de-re vo-gel in het schuur-tje te krij-gen, een mus of zo”, zegt va-der. Maar er zijn he-le-maal geen vo-gel-tjes te zien.

Ge-luk-kig zit-ten er de vol-gen-de mor-ge-n mus-sen op het dak.

Die moe-ten in mijn schuur-tje denkt Ad-je. Hij zet de deur o-pen. Dan kijkt hij naar het dak. Hij zwaait met zijn ar-men en hij roept: „Kom, al-la, kom.”

Hij pro-beert ook te flui-ten maar dat gaat niet. „Al-la, al-la, kom!” roept hij dan weer. En hij stamp-t er-bij met zijn voet op de grond. Het kan de mus-sen niks sche-len. Ze blij-ven lek-ker op het dak zit-ten.

Moe-der staat ach-ter 't keu-ken-raam te lach-en.

„Wil-len ze niet ko-men Ad?” vraagt ze.

„Nee”, zegt Ad-je. „al-la, al-la.”

„Weet je wat,” zegt moe-der, „strooi wat brood voor ze neer. Dan ko-men ze wel.” Ze haalt een paar bo-ter-ham-men en Ad-je krui-melt ze op de grond. Daar ko-men de mus-sen al naar be-ne-den.

„Srooi nu wat in de schuur”, zegt moe-der. „Dan ko-men ze daar ook wel in als je heel stil bent.”

Moe-der gaat weer aan het werk en Ad wacht net zo lang tot er een vo-gel-tje de schuur in is ge-hipt. En boem, dan gooit hij heel gauw de deur dicht. „Moe-der, moe-der,” roept hij. „Een vo-gel-tje in de schuur. Kijk u maar.”

Moe-der komt er al aan lo-pen. „Echt waar,” zegt ze, „of is het een grap-je?”

„Nee, kijk u maar.” Heel voor-zich-tig doet Ad-je een kier-tje van de deur o-pen. En rrrt... daar vliegt het vo-gel-tje vlak o-ver zijn hoofd weg. Ad schrikt er van.

„Oh,” roept hij, „mijn vo-gel-tje. Kom hier!”

„Nee hoor,” zegt moe-der. „Dat doet-ie toch niet. Zo kun je geen vo-gel-tjes van-gen. Maar mis-schien weet ik wel een ge-heim-pje.”

Kun-nen jul-lie het ge-heim-pje ra-den? Of zal ik het maar zeg-gen.

Het ge-heim-pje was... een splin-ter-nieuw dui-ven-hok bij Ad-je aan de schuur. En daar in twee jon-ge post-dui-ven voor Ad-je. Van de baas aan de o-ver-kant.

